השתפרה צורתם של סימני הניקוד והטעמים, המקלה הרבה על קריאה נוחה ונכונה. נעשו הבדלים עדינים בין הטעמים הדומים זה לזה, כגון, פשטא וקדמא, מהפך ויתיב. והעיקר – נשמר במהדורה דקדוקי המסורת לפי טעמו של יהודי, שהתנ"ך הוא בית חייו.

הכתיב והקרי

סימון הכתיב והקרי תוקן באופן יסודי ביותר. הכתיב מסמן כיצד כתובה המלה בגוף המקרא, והקרי – כיצד היא נקראת; על־כן מסומן הכתיב בפנים המקרא בלי ניקוד, ובצד העמוד באותה השורה נדפסה המלה, כפי שהיא נקראת. הקורא יודע בנקל להבחין בין הכתיב לקרי, שכן מלה שלא נוקדה – אין לקראה, והמלה כפי קריאתה נמצאת ממש לצדה (אך לא בפנים).

שם הוי"ה

שם הוי"ה בא בספר בלא ניקוד, כדי למנוע חילול השם על־ידי קריאה לא נכונה, לפי הניקוד.

חלוקת התנ"ך

גם חלוקת התנ"ך לפרשיות היא לפי המסורה. התנ"ך – תורה נביאים כתובים – מחולק ל־24 ספרים (ועל־כן נקרא בפי הראשונים "עשרים וארבעה"). כל ספר נדפס הדפסה רצופה, ורק "פתוחה" או "סתומה" מחלקות את הכתוב. טקסט התנ"ך אינו מתחלק , כמצוי בדפוסים שיצאו על־ידי הנוצרים ובעקבותיהם על־ידי מדפיסים יהודיים, לפי "קפיטלים" ופסוקים, שהם מעשה כומר באנגליה במאה השלוש־עשרה. סימון ה"קפיטל" ומספורו של הפסוק בתוך ה"קפיטל" נשתרש בכל הספרות היהודית, ומטעמים שימושיים אי־אפשר לבטלו כיום לחלוטין; ולכן הובא גם הסימון הזה, אבל לא בהבלטה, אלא לצד המקרא כלפי פנים וללא הפסקות ב"קפיטלים".

החלוקה הנוצרית היא בניגוד למסורה, והרי כמה דוגמאות הבולטות מרבות:
בספר בראשית מתחיל ה"פרק" הראשון של חלוקה זו בסיפור מעשה בראשית "בראשית ברא אלקים" ומסתיים אחרי "ויהי ערב ויהי בקר יום הששי". ה"פרק" השני מתחיל "ויכלו השמים והארץ". ואילו לפי מסורת ישראל מתחיל סיפור מעשה בראשית "בראשית ברא אלקים" ומסתיים (אחרי "ויכלו השמים והארץ", בסיפור היום השביעי) במלים "...אשר־ברא אלקים לעשות". כאן נגמר סדר א', והסדר השני מתחיל, כראוי, "אלה תולדות השמים והארץ".

לפי המסורה יש בעשרים וארבעה הספרים ספר "שמואל" אחד, ספר "מלכים" אחד וספר "דברי הימים" אחד. משלושת הספרים האלה עשו הנוצרים ששה; דהיינו ספר שמואל א, שמואל ב, מלכים א, מלכים ב, דברי הימים א ודברי הימים ב. במקום שהחלוקה הנוצרית מחלקת את ספר שמואל לשניים, אין לפי המסורה אפילו שורה חדשה ורק "סתומה" מפרידה בין הכתובים, והוא הדין בספר דברי הימים. ובמקום שהחלוקה הנוצרית מחלקת את ספר מלכים לשני ספרים, אין לפי המסורה שום הפסקה – לא "פתוחה" ולא "סתומה", אלא המשך ישר. רק בצד, מטעמים שימושיים, צוין "שמואל ב", "מלכים ב", "דברי הימים ב".

החלוקה היהודית המסורתית הובאה בהבלטה, כלומר, שם הספר בראש העמוד, וה"סדר" בצד הכתב (החיצוני) של העמוד.

בפעם הראשונה ה"סדר" מסומן במספרים שוטפים: א, ב, ג, וכו'. ידוע לנו על חלוקת התורה ל־154 סדרים, לפי מנהג ארץ־ישראל קדום של מחזור שלוש שנים בקריאת התורה בציבור בשבתות – "סדר" אחד בכל שבת ושבת. ה"סדרים" בתורה הם "סדרי השבוע" של הקדמונים (במקביל ל"פרשיות השבוע" שלנו).

על משמעותה של החלוקה לסדרים בספרי נביאים וכתובים אין לנו ידיעות ממקורות קדמונים.

הציון הבולט של הסדרים העסיק חכמים מחכמי ישראל בימינו, ובכללם ר' שאול קוסובסקי ז"ל. הוא התעמק בבעיה זו והציע לה פתרון מסתבר. הוא חישב את כמות הסדרים של כל הספרים ביחד והגיע למספר 293; זהו מספרם של ימות החול בשנה רגילה. סיכומם של ימות החול (293) וימי שבת וחג (71) הוא 364, כלומר, מנין ימיה של שנת השמש חסר יום אחד, כנגד יום תשעה באב, שהוא יום אסור בתלמוד תורה (קוראים בו ספר "איכה"); ויום זה אף הוא נקרא "מועד", ואין למנותו כאן בחשבון ימות החול. יוצא איפה שנקבע "סדר" קריאה מן התורה, הנביאים והכתובים, לכל יחיד ויחיד, לכל יום ויום מ־365 ימי השנה. וכך, כנראה, נהגו קדמונינו.

בכתבי־יד העתיקים של התנ"ך הסימן ל"סדר" הוא "ס" ומפליא שהסימן הזה לא תמיד רשום בתחילתו של ענין חדש. אולי ניתן לפרש את הדבר כחוסר דיוק מצד הסופר, שאין בו כדי לגרום אי־הבנה מצד הקורא, שכן כל אדם יבין, שהסדר החדש מתחיל עם התחלת "פתוחה" או "סתומה" הסמוכה לסימן זה. אבל אין תירוץ זה מתקבל על הדעת, מאחר שהסימן נמצא בכתבי־יד שונים תמיד באותו מקום. דוגמאות בולטות לכך אנו מוצאים למשל:
בספר יחזקאל, פרק טז "סתומה" בפסוק נט – הסדר מתחיל בפסוק ס.
ספר שני של תהלים מתחיל בפרק מב – והסדר מתחיל בפרק מא פסוק יד.
דוגמה בולטת יותר: אצל ספר יונה – התחלת הסדר היא בסוף הנביא הקודם, עובדיה, בפסוק האחרון, כא.

התעמקות בתוכן הכתובים מגלה, שהפסוקים ה"נוספים" האלה לפני התחלת העניין או אחריו ואפילו לפני ספר חדש, הם פסוקים בעלי תוכן של טובה ונחמה. והיתה כוונה להתחיל או לסיים קריאת סדר בתנ"ך בפסוק מבשר טובות – כפי שאנו נוהגים היום בקריאה להפסיק בטוב, ונמנעים מסיומים של פורענות.
ואסמכתא לכך: במחזורי איטליה מתחילה ההפטרה של ספר יונה למנחה ליום כפור בפסוק "ועלו מושיעים בהר ציון לשפט את הר־עשו והיתה לה' המלוכה", שהוא סוף ספר עובדיה, ושלידו מסומנת התחלת סדר.
ועוד אסמכתא: אף אנו נוהגים להקדים למזמור "ישב בסתר עליון", תהלים צא, בהזדמנויות שונות את הפסוק האחרון של המזמור הקודם "ויהי נעם ה' אלקינו עלינו", שיש בו מן הברכה והנחמה – ואף הוא ראש סדר.

דיוק המהדורה

המהדורה מדויקת על־פי המסורה, בעיון ובבדיקה מדוקדקת, ע"י שלשת המומחים הידועים ד' גולדשמידט, א"מ הברמן ומאיר מדן, זכרם לברכה, וכל כך על יסוד חוות דעתם של בעלי המסורה ושל המדקדקים והמפרשים ועל־פי מה שמצוי ברוב כתבי־היד והדפוסים המוסמכים, ולא כהעתקה משועבדת לדפוס או לכתב־יד מסוים.

המהדורה הזאת נתקבלה ונתקדשה ע"י גדולי הדור בעולם (הרב משה פיינשטיין זצ"ל, הרב י"ד סולוביצ'יק זצ"ל) ובארץ ישראל ע"י הרבנים הראשיים לדורותיהם.